

Sygn. akt I C 291/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Zofia Homa

Protokolant: sekr. sąd. Edyta Stanisławek - Krukowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lipca 2013 r. w Lublinie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko I. H.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny w dniu 2 sierpnia 2011r. w sprawie I Nc 154/11;

II. nieuiszczoną opłatę od zarzutów od której pozwana była zwolniona przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

IC 291/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 lipca 2011 roku (data stempla pocztowego k. 42) powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwana I. H. ma zapłacić powodowi kwotę 89.314,81 CHF (osiemdziesiąt dziewięć trzysta czternaście 81/100 franków szwajcarskich) z odsetkami umownymi w wysokości 1,8 x stopa odsetek ustawowych w stosunku rocznym od dnia 12 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 23 czerwca 2004 roku poprzednik prawny powoda zawarł z pozwaną I. H.umowę kredytu hipotecznego w wysokości 52.302 CHF (franków szwajcarskich) na okres do dnia 12 czerwca 2034 roku. Z uwagi na naruszenia warunków umowy, dnia 8 listopada 2005 roku, Bank (...) S.A.wypowiedział pozwanej umowę i wezwał ją do spłaty zadłużenia. Z uwagi na fakt, iż pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia, powód wystawił Wyciąg z Książ Banku określający stan zadłużenia pozwanej na kwotę 89.314,81 CHF i wystąpił na drogę sądową z niniejszym powództwem (pozew wraz z uzasadnieniem k. 2-3).

Nakazem zapłaty z dnia 2 sierpnia 2011 roku wydanym w postępowaniu nakazowym tut. Sąd w sprawie sygn. akt I Nc 154/11 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 43).

W zarzutach od nakazu zapłaty (k. 183-187) pozwana I. H. zaskarżyła w całości powyższy nakaz zapłaty, wniosła o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zarzutów pozwana przyznała fakt zawarcia pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda umowy kredytu hipotecznego, na podstawie której bank udzielił pozwanej kredytu w wysokości 52.302 CHF, który stosownie do warunków umowy miał być spłacany w ratach miesięcznych przez okres 25 lat. Pozwana wskazała, iż stosownie do zawartej umowy, kredyt był przez nią spłacany do dnia doręczenia jej zawiadomienia o wszczęciu egzekucji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie, który na podstawie zaskarżonego nakazu zapłaty, wszczął na wniosek powoda postępowanie egzekucyjne wobec pozwanej. Pozwana zakwestionowała skuteczność doręczania jej korespondencji przez powoda, w tym skuteczność wypowiedzenia umowy kredytowej oraz skuteczność doręczenia jej zaskarżonego nakazu zapłaty. Podniosła, iż powód kierował korespondencję do pozwanej na adres, pod którym nigdy nie mieszkała i nie wskazywała bankowi jako adres do doręczeń. Ponadto, powód wskazał sądowi niewłaściwy adres pozwanej, co spowodowało, iż powód uzyskał bez udziału pozwanej tytuł wykonawczy, co pozbawiło pozwaną możliwości obrony jej praw. Pozwana zaznaczyła, iż wysyłanie jej korespondencji na niewłaściwy adres nie wywołuje skutków doręczenia, a zatem wypowiedzenie umowy kredytowej było nieskuteczne. Brak było zatem w ocenie pozwanej przesłanek do wydania zaskarżonego nakazu zapłaty. Pozwana wskazała nadto, iż wysokość i wymagalność zobowiązania wynikająca z ksiąg rachunkowych powoda nie odzwierciedla rzeczywistego stanu rzeczy. Końcowo, z ostrożności, pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 czerwca 2004 roku poprzednik prawny powoda – Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. Oddział w W. zawarł z pozwaną I. H. umowę kredytu hipotecznego

Nr (...) - (...), na mocy której bank udzielił pozwanej kredytu

w wysokości 52 302,00 CHF (pięćdziesiąt dwa tysiące trzysta dwa franków szwajcarskich) na finansowanie zaliczek na poczet ceny zakupu od inwestora budowlanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. – lokalu mieszkalnego nr (...) wraz z przynależnościami, realizowanego w ramach inwestycji prowadzonej na działce nr (...), położonej w Z. przy ul. (...), opisaney w księdze wieczystej KW nr (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wołominie (§2 ust. 1 i 2 umowy). Kredyt został udzielony na okres 360 miesięcy, licząc od dnia wypłaty kredytu lub jego pierwszej transzy, z ostatecznym terminem spłaty w dniu 12 czerwca 2034 roku (§2 ust. 3 Umowy). W Umowie tej strony uzgodniły, że wypowiedzenie umowy przez bank w całości lub w części może nastąpić w przypadkach

i terminach określonych w Regulaminie kredytowania osób fizycznych (§ 14 Umowy). Wysokość oprocentowania dla zadłużenia przeterminowanego jest zmienna i w dniu podpisania Umowy wynosił 1,8 stopy odsetek ustawowych w stosunku rocznym (§12 ust. 2 Umowy). Ponadto strony ustaliły,

że zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy kredytu i wymagalności zadłużenia, powstaniu zadłużenia przeterminowanego, wezwanie do zapłaty oraz zawiadomienie o rozliczeniu kredytu będą wysłane przez bank listami poleconymi za zwrotnym potwierdzeniem odbioru na adres kredytobiorcy, określony w umowie lub zawiadomieniu o zmianie adresu. Odmowa przyjęcia przez kredytobiorcę lub dwukrotna adnotacja poczty „nie podjęto w terminie” wywołuje skutki doręczenia. Skutki doręczenia wywołuje również doręczenie pisma dorosłemu domownikowi. Bank pozostawia w aktach umowy pismo ze skutkiem doręczenia, jeżeli kredytobiorca nie zawiadomi banku o zmianie swojego adresu i nazwiska, a wysłane zawiadomienie wróci

z adnotacją „adresat nieznanany” lub temu podobną (§15 ust. 1 Umowy). Kredytobiorca – pozwana I. H. wskazała w Umowie adres zam.

(...)-(...) B., ul. (...) (umowa kredytu hipotecznego k. 8-10).

Pismem datowanym 8 listopada 2005 roku strona powodowa wypowiedziała umowę kredytu Nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia od daty otrzymania pisma i wezwano pozwaną do zwrotu całej należności Banku z tytułu umowy kredytu hipotecznego, która na dzień 8 listopada 2005 roku wyniosła 51 431,13 CHF. Wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego zostało wysłane do pozwanej I. H. na adres: (...)-(...) Z., ul. (...). Korespondencja została odebrana w dniu 15 listopada 2005 roku, na zwrotnym potwierdzeniu odbioru widnieje nieczytelne imię i nazwisko, które nie zostało nakreślone przez pozwaną, z boku - w nawiasie nadpisano (...). Pod adresem (...)-(...) Z., ul. (...) zamieszkuje znajoma pozwanej I. H.

(wypowiedzenie umowy k. 12, potwierdzenie odbioru k. 11, zeznania pozwanej k. 277).

Pismem z dnia 15 lutego 2007 roku, otrzymanym przez pozwanego dnia 2 marca 2007 roku, pozwana I. H. zwróciła się do pozwanego w sprawie spłaty zadłużenia z tytułu kredytu hipotecznego Nr (...) - (...) z dnia 23 czerwca 2004 roku. W odpowiedzi na powyższe pismo, bank poinformował pozwaną, iż po wypowiedzeniu umowy kredytu w dniu 8 listopada 2005 roku – Bank (...) Spółka Akcyjna nie podpisywał z pozwaną umowy porozumienia i tym samym nie określał warunków dalszej spłaty kredytu, nie doszło również do anulowania wypowiedzenia i przywrócenia pierwotnych warunków spłaty kredytu. Jednocześnie, w związku z brakiem wpłat i utrzymującym się zadłużeniem przeterminowanym z tytułu zawartej umowy kredytu hipotecznego Bank (...) Spółka Akcyjna wezwał pozwaną I. H. do spłaty wymagalnego zadłużenia, które według stanu na dzień 5 marca 2007 roku wynosiło 59.940,75 CHF. Ponadto bank poinformował I. H., iż istnieje możliwość zawarcia z pozwaną porozumienia w sprawie restrukturyzacji zadłużenia (pismo k. 14).

Pomimo wymiany korespondencji i dwukrotnych wezwań do zapłaty wystosowanych do pozwanej – w dniu 5 marca 2007 roku przez Bank (...) S.A. i w dniu 5 czerwca 2009 roku przez powoda – pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia. Wezwania do zapłaty zostały wysłane do pozwanej I. H. na adres: (...) - (...) Z., ul. (...). Pierwsze wezwanie do zapłaty zostało odebrane w dniu 12 marca 2007 roku, na zwrotnym potwierdzeniu odbioru widnieje nieczytelny podpis, z boku - w nawiasie widnieje (...). Drugie wezwanie do zapłaty zostało odebrane w dniu 19 czerwca 2009 roku, na zwrotnym potwierdzeniu odbioru widnieje nieczytelne imię i nazwisko, z boku - w nawiasie widnieje „I., siostra” (wezwanie do zapłaty k. 14 i k. 16-17, potwierdzenie odbioru k. 13 i k. 15).

W związku z brakiem spłaty przez pozwaną zadłużenia, powód wystawił Wyciąg z Książ Banku określający stan zadłużenia pozwanej na dzień 12 kwietnia 2010 roku na łączną kwotę 89.314,81 CHF, w tym 50.939,26 CHF tytułem należności głównej, 38.375,55 CHF odsetek za okres od dnia 28 grudnia 2005 roku do dnia 11 kwietnia 2010 roku (Wyciąg z Książ Banku k. 18).

Strona powodowa jest następcą prawnym Banku (...) Spółki Akcyjnej w wyniku przeniesienia części majątku Banku (...) S.A. na Bank (...) S.A. (odpis pełny z KRS-u k. 21-41).

Aktualnie pozwana I. H. nie dokonuje na rzecz powoda spłat zobowiązań wynikających z umowy kredytu hipotecznego z dnia 23 czerwca 2004 roku, nie posiada też wiedzy, jakiej wysokości jest jej zadłużenie wobec powoda z tego tytułu (zeznania pozwanej k. 277).

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił w oparciu o przedstawione wyżej dowody, których strony nie kwestionowały jak również częściowo w oparciu o zeznania pozwanej I. H..

Powód udowodnił, dokumentami dołączonymi do pozwu, w tym wyciągiem z ksiąg bankowych, nieprzedawnione, wymagalne roszczenie.

Z drugiej strony, w oparciu o dokumenty zgromadzone w sprawie, pozwana podnosiła nieskuteczność doręczenia wypowiedzenia umowy kredytu oraz zarzut przedawnienia, co nie znalazło potwierdzenia w materiale dowodowym.

Przywołane wyżej dowody w takiej konfiguracji tworzą łańcuch dowodów niesprzecznych wewnątrz, wzajemnie, logicznie się dopełniających. Zgodnie z treścią art. 328 § 2 k.p.c. Sąd jest zwolniony ze wskazywania przyczyn, dla których dał wiarę dowodom stanowiącym podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził zasądzenia od pozwanej I. H. kwoty 89.314,81 CHF z odsetkami umownymi w wysokości 1,8 x stopa odsetek ustawowych w stosunku rocznym od dnia

12 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty. Powyższe zadłużenie obejmowało należności przeterminowane wobec wypowiedzenia pozwanej przez stronę powodową umowy kredytu hipotecznego z dnia 23 czerwca 2004 roku. Pozwana w toku całego postępowania negowała fakt skuteczności doręczenia jej wypowiedzenia umowy kredytu hipotecznego, z uwagi na fakt kierowania korespondencji na niewłaściwy, niewskazany w umowie adres zamieszkania.

W świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu Sąd uznał, że wypowiedzenie Umowy kredytu hipotecznego dokonane przez stronę powodową pismem z dnia 8 listopada 2005 roku było skuteczne.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów wynika, że zawiadomienie z dnia

8 listopada 2005 roku zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu hipotecznego zostało wysłane do pozwanej na adres wskazany

w §2 ust. 2 umowy kredytu hipotecznego jako adres lokalu mieszkalnego, które zamierzała i nabyła pozwana, a którego zakup został skredytowany przez powodowy bank ze środków pochodzących z przedmiotowego kredytu hipotecznego. Wprawdzie, zgodnie z zapisem §15 ust. 1 umowy, zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy kredytu i wymagalności zadłużenia, powstaniu zadłużenia przeterminowanego, wezwanie do zapłaty oraz zawiadomienie

o rozliczeniu kredytu miały być wysyłane przez bank listami poleconymi za zwrotnym potwierdzeniem odbioru na adres kredytobiorcy, określony

w umowie lub zawiadomieniu o zmianie adresu, zaś pozwana I. H. wskazała w Umowie adres zam. (...)-(...) B., ul. (...), to w świetle okoliczności sprawy brak jest podstaw do przyjęcia,

iż wypowiedzenie umowy nie zostało skutecznie doręczone pozwanej.

Po pierwsze zważyć należy, iż od początku korespondencja bankowa dotycząca umowy kredytu hipotecznego z dnia 23 czerwca 2004 roku była wysyłana do pozwanej na adres: (...)-(...) Z., ul. (...). Niewątpliwym jest, iż korespondencja ta została odebrana przez dorosłe osoby, które zamieszkiwały wówczas w przedmiotowym lokalu. Nadmienić w tym miejscu należy, iż jak wynika z zeznań pozwanej oraz adnotacji uczynionej na potwierdzeniu odbioru korespondencji – osobami tymi były znajoma pozwanej oraz siostra pozwanej, co skłania do przyjęcia, iż przekazały one korespondencję kierowaną do pozwanej. Dodatkowo okoliczność tą potwierdza fakt, iż już po dokonaniu wypowiedzenia przez stronę powodową umowy kredytu, pozwana korespondowała z powodem. I tak, chociażby pismem z dnia 15 lutego 2007 roku, otrzymanym przez pozwanego dnia 2 marca 2007 roku, pozwana I. H. zwróciła się do pozwanego w sprawie spłaty zadłużenia z tytułu kredytu hipotecznego Nr (...)-(...) z dnia 23 czerwca 2004 roku. Okoliczność ta jednoznacznie potwierdza fakt, iż pozwana posiadała wiedzę

o wypowiedzeniu umowy kredytu i ciążyących na niej przeterminowanych zobowiązaniach wobec powoda. W odpowiedzi na powyższe pismo, bank poinformował pozwaną, iż po wypowiedzeniu umowy kredytu w dniu

8 listopada 2005 roku – Bank (...) Spółka Akcyjna nie podpisywał z pozwaną umowy porozumienia i tym samym nie określał warunków dalszej spłaty kredytu, nie doszło również do anulowania wypowiedzenia i przywrócenia pierwotnych warunków spłaty kredytu. Jednocześnie, w związku z brakiem wpłat i utrzymującym się zadłużeniem przeterminowanym z tytułu zawartej umowy kredytu hipotecznego Bank (...) Spółka Akcyjna wezwał pozwaną I. H. do spłaty wymagalnego zadłużenia. Ponadto bank poinformował I. H., iż istnieje możliwość zawarcia z pozwaną porozumienia

w sprawie restrukturyzacji zadłużenia. Z uwagi na fakt, iż pozwana nie zareagowała na powyższe pismo i dwukrotnie kierowane wezwania do zapłaty, powód wystawił Wyciąg z Ksiąg Banku określający stan zadłużenia pozwanej na dzień 12 kwietnia 2010 roku na łączną kwotę 89.314,81 CHF. Podkreślenia wymaga w tym miejscu fakt, iż pozwana sama w swoich zeznaniach przyznała, iż nie dokonuje na rzecz powoda spłat zobowiązań wynikających z umowy kredytu hipotecznego z dnia 23 czerwca 2004 roku, co więcej nie posiada też wiedzy, jakiej wysokości jest jej zadłużenie wobec powoda z tego tytułu. Okoliczność ta daje podstawy do przyjęcia, iż pozwana doskonale zdawała sobie sprawę, iż wskutek naruszenia przez nią warunków umowy kredytu z dnia

23 czerwca 2004 roku doszło do wypowiedzenia umowy i wszystkie zobowiązania wynikające z tej umowy zostały postawione w stan natychmiastowej wymagalności.

W świetle wszystkich powyższych okoliczności, zawiadomienie

o wypowiedzeniu pozwanej umowy kredytu należy uznać za skuteczne. Wskazać należy, iż zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.

W świetle powołanego przepisu zdarzeniem istotnym dla skuteczności oświadczenia woli jest jego dojście do adresata w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią. Z punktu widzenia skuteczności oświadczenia woli nieistotne jest to, czy i kiedy adresat zapoznał się z jego treścią. Wystarczające jest, że oświadczenie woli doszło do niego w sposób stwarzający mu realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia. Dla prawidłowego stosowania art. 61 k.c. nie wymaga się zatem badania, czy adresat rzeczywiście zapoznał się z oświadczeniem woli, ale weryfikuje się, czy istniała taka możliwość (vide: wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2010 r., II PK 295/09, niepubl.). Ocena, czy adresat oświadczenia miał faktyczną możliwość zapoznania się z jego treścią, nie zawsze jest oczywista i niekiedy wymaga weryfikacji z uwzględnieniem konkretnych okoliczności sprawy. Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 k.c. na składającym oświadczenie woli spoczywa w takich przypadkach ciężar dowodu, że jego oświadczenie doszło do adresata w taki sposób, że mógł się

z nim zapoznać w normalnym toku czynności, natomiast na adresacie tego oświadczenia spoczywa ewentualnie ciężar wykazania, że nie miał on rzeczywistej możliwości zapoznania się z jego treścią (Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, 2002, s. 301).

Zdaniem Sądu należy uznać, iż w świetle okoliczności niniejszej sprawy oświadczenie o wypowiedzeniu Umowy kredytu wysłane na adres: (...) (...) Z., ul. (...) dotarło do pozwanej w sposób, który umożliwił jej zapoznanie się z jego treścią. Jeszcze raz podkreślenia wymaga, iż skuteczne doręczenie oświadczenia o wypowiedzeniu Umowy kredytu potwierdziła późniejsza korespondencja przekazywana powodowi przez pozwaną w formie pisemnej. Wprawdzie pismo powoda, które stanowiło odpowiedź na pismo pozwanej z dnia 15 lutego 2007 roku (a więc skierowane do powoda prawie dwa lata do wypowiedzeniu umowy), nie zawierało w swej treści oświadczenia woli, ale na takowe się powoływało, informując pozwaną, iż „po wypowiedzeniu umowy kredytu w dniu 8 listopada 2005 roku – Bank (...) Spółka Akcyjna nie podpisywał z pozwaną umowy porozumienia i tym samym nie określał warunków dalszej spłaty kredytu, nie doszło również do anulowania wypowiedzenia i przywrócenia pierwotnych warunków spłaty kredytu”.

Końcowo, na marginesie wskazać w tym miejscu należy, iż wskazana przez powoda przyczyna wypowiedzenia umowy kredytowej, dotycząca braku spłaty przeterminowanego zadłużenia, które na dzień złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu wynosiło 51431,13 CHF, mieściła się w katalogu przyczyn uprawniających do złożenia takiego oświadczenia woli. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665, po zmianie wprowadzonej od 1 maja 2004 r. - Dz. U. Nr 91, poz. 870), bank może wypowiedzieć umowę kredytu w razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej. W zakresie warunków wypowiedzenia umowy - § 14 łączącej strony umowy kredytowej z dnia 23 czerwca 2004 roku odsyła do Regulaminu kredytowania osób fizycznych. Poprzez „warunki udzielenia kredytu” należy rozumieć zarówno warunki zawarcia umowy kredytowej jak i warunki realizacji umowy.

W niniejszej sprawie zostało wykazane, iż pozwana nie dotrzymała warunków udzielenia kredytu, a zatem należało uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy oświadczenie o wypowiedzeniu umowy było prawidłowe i nie stanowiło nadużycia prawa ze strony banku. Wypowiedzenie umowy jest jednostronną czynnością prawną, która skutkuje rozwiązaniem stosunku prawnego pomiędzy stronami.

Wobec skutecznego wypowiedzenia Umowy kredytu hipotecznego należało uznać, że stosunek prawny wynikający z tej Umowy nie łączy strony. Skoro tak, to istniały podstawy do wystawienia Wyciągu z Ksiąg Rachunkowych Banku, który może obejmować jedynie wierzytelności wymagalne (art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1396 ze zm.). I tak, w związku z brakiem spłaty przez pozwaną zadłużenia, powód wystawił Wyciąg z Ksiąg Banku określający stan zadłużenia pozwanej na dzień 12 kwietnia 2010 roku na łączną kwotę 89.314,81 CHF, w tym 50.939,26 CHF tytułem należności głównej, 38.375,55 CHF odsetek za okres od dnia 28 grudnia 2005 roku do dnia 11 kwietnia 2010 roku.

Końcowo wskazać należy, iż w niniejszej sprawie żądanie objęte pozwem nie jest roszczeniem ze stosunku rachunku bankowego, lecz roszczeniem ze stosunku umowy kredytowej zawartej pomiędzy bankiem – kredytodawcą, a pozwaną – kredytobiorcą i przedawnia się na zasadach ogólnych, określonych w art. 118kc. Z uwagi na fakt, że roszczenie nie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, zachodzi dziesięcioletni termin przedawnienia (art. 118 kc). Roszczenie w niniejszej sprawie nie jest przedawnione.

Z wszystkich powyższych przyczyn Sąd nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym i na podstawie art. 496 kpc utrzymał zaskarżony nakaz zapłaty w całości w mocy (punkt I wyroku).

W punkcie II wyroku, nieuiszczoną opłatę sądową od zarzutów, od której pozwana była zwolniona, Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa, na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594 – tekst jedn. ze zm.), wobec braku podstaw do obciążenia nią którejkolwiek ze stron.

Z tych przyczyn i w oparciu o powołane przepisy Sąd orzekł jak w wyroku.